

De la Babilon la Betel!

Am fost întrebare recent care îmi este părerea cu privire la ceea ce noi numim în termeni tehnici - megachurch - sau pe românește o 'biserica mare'. Interlocutorul meu dorea să știe cum văd și ce cred despre o astfel de biserică și mă întreba dacă modelul Nou Testamental și teologia acestui model, mai sunt aplicabile la o astfel de biserică. Intrigat de această întrebare, aș dori ca în rândurile de mai jos să exprim câteva opinii legate de acest subiect.

Încep prin a spune despre cuvântul 'mare' că el înseamnă lucruri diferite în funcție de diferite criterii (vezi Fapte 8,10/19,28 sau Luca 1,32/Mat 12,6). Noi am dori să înțelegem ce înseamnă mare din perspectiva Domului și a Cuvântului Său. Mare, din această perspectivă, nu înseamnă cantitate ci calitate, nu înseamnă ambalaj ci conținut, nu înseamnă frunze ci roade. Oricum, o biserică mare în adevăratul sens al cuvântului, și plină, este visul și lupta sufletească a oricărui pastor sau evanghelist din numărul cărora din mila lui Dumnezeu fac și eu parte.

Cred că esențialul în ridicarea edificiului spiritual al bisericii este fundația sau temelie ei (Vezi Mat 7,24-27). Pe ce este clădită biserică respectivă, care este motivația care stă la baza ridicării ei, care este rațiunea existenței ei, care sunt roadele ei și produsul ei final, care este motivul pentru care vin acolo cei ce vin?... O biserică poate fi întemeiată și ridicată din multiple și diferite motive mai mult sau mai puțin spirituale. La temelie poate fi credința în Dumnezeu și în Hristos, Stânca Veacurilor, poate fi un îndemn al Duhului Sfânt ca răspuns la rugăciunile fierbinți ale oamenilor credincioși sau poate fi mândria omenească, interesul unor oameni sau chiar mâna diavolului (vezi Apoc 2,9.20). E posibil ca temelie, adică motivația înaintașilor să fie fost cea bună, ca ei să fie ales Stânca de temelie, dar ce au zidit urmașii lor pe această Temelie? (vezi 1 Cor 4, 11,13).

Așadar, să fac clar din start lucrul acesta - în lumina Cuvântului, atât cât Domnul m-a ajutat să-L înțeleg până la aceasta dată, biserică mare sau foarte mare este un lucru bun în sine dacă este bine intenționat și bine întrebuințat. Să nu uităm că Dumnezeu ridică o singură biserică numită Mireasa Lui al cărei număr de membrii nimeni nu-l poate număra (Apoc 7,9). El nu ridică biserici, ca și cum ar fi un nou Solomon și ar avea o mie de neveste. El este "bărbatul unei singure neveste"(1 Tim 3,2) și cartea Apocalipsei spune "Vino să-ți arăt Mireasa, nevasta Mielului (Apoc 21,9), nu spune să-ți arăt miresele sau țiitoarele Mielului. Biserica aceasta nu este nici a mea, nici a ta nici a papei de la Roma sau a vreunui pastor sau conducător ci Isus numește această singură și adevărată biserică – Biserica Mea (vezi Mat.16,18) nu spune bisericile Mele acest lucru ne arată clar că toți credincioșii de pe întreg pământul și din toată istoria, formează o singură biserică numită de Isus - "Biserica Mea". Ea nu se numește după numele vre-unui om (merg la biserică lui cutare...) ci după Numele Lui. Martin Luther a strigat inspăimântat la credincioșii din vremea lui și le-a cerut să înceteze să se mai numească după numele lui -luterani- iar Pavel și-a sfâșiat hainele când oamenii i-au adus cununi și tauri și a muștrătat cu tărie pe credincioșii din Corint care se numeau după numele lui. La fel a făcut Petru cu Corneliu sau Îngerul din Apocalipsa cu Ioan. Biserica Lui este formată din credincioșii adevărați, pe care Dumnezeu îi cunoaște (2Tim 2,19) care se pot găsi în orice "limbă, neam și popor" răspândiți în "cele patru vânturi, de la o margine a pământului până la marginea cerului"(Mc.13,27). Ei sunt aceia în care Îngerii vor privi cu uimire și vor găsi chipul lui Isus în "ziua aceea" (2 Tes 1,10).

Totuși ceea ce califică o biserică nu este cantitatea ei, ci așa cum am menționat, ceea ce stă sau mai bine zis cine stă la temelie ridicării și lucrării ei. Este Isus centrul și circumferința adunării noastre? Mergem noi cu El și niciodată fără El? Cei ce vin la noi, pleacă ei cu El în suflet sau cu noi? "Judecata se va face cu privire la ceea ce este ascuns - fie bine fie rău"(Eccl 12,14) și ceea ce este ascuns este tocmai scopul, motivul, intenția și natura faptei, adică în cazul nostru a ridicării unei biserici de mari proporții. În ce-L privește pe Domnul, El Însuși a spus – chemați pe toți ca să-Mi fie casa plină – spre fericirea și mântuirea lor, în timp ce despre Sine a zis: "Eu nu caut slava Mea ..." (Ioan 8,50).

Prima adunare mamut pe care o înregistrează istoria este comunitatea din jurul turnului Babel. Temelia acelei adunări și motivul care a stat la baza ridicării ei sunt clar exprimate în cuvintele Genezei - "să ne facem un nume" și, în împotrivire față de cuvântul lui Dumnezeu – răspândiți-vă pe toată fața pământului - ei au zis să nu mai fim împrăștiați ci să fim toți la un loc (Gen 11,4). Nu pentru Numele Domnului se adunau ei la un loc ci pentru numele lor și nu în ascultare de porunca Lui veneau ei acolo ci în directă opoziție cu ea (Gen 9,1). Cum a fost temelie așa a fost și construcția adică s-a prăbusit și oamenii din adunarea aceea care la început vorbeau aceeași limbă au sfârșit prin a vorbi limbi diferite și de neînțeles de la un om la altul. Este posibil ca o biserică mare să fie rodul lucrării Duhului Sfânt sau

să fie rodul nelegiurii și mândriei oamenilor care doresc să-și facă un nume. S-ar putea ca adunarea să se mândrească cu pastorul sau întemeietorul ei și el să se mândrească cu adunarea. S-ar putea ca numele lui în loc de Numele Lui să fie pe buzele tuturor. Aceștia Isus le spune "voi umblați după slava pe care vi-o dați unii altora și nu căutați slava care vine de la singurul Dumnezeu" (Ioan 5,44). Spunând aceste cuvinte nu încercăm să ne facem judecătorul nimănui. Judecătorul este Dumnezeu.

Oricum porunca Domnului nu a fost nicăieri – ridicăți biserici de mari proporții – ci a fost – mergeți în toată lumea după cum la început le spusese – "umpleți pământul" iar ei la turnul Babel au zis - "să nu fim împrăștiați pe tot pământul". E un mare pericol când o singură minte modelează mințile multor oameni. Duhul Sfânt nu-și revarsă darurile printr-un singur om – fie el cât de înzestrat și de talentat - ci prin "mulți sfetnici", prin mulțimea și complementaritatea darurilor.

La începutul lucrării apostolice se vorbea de "biserica din casa ta". Nu aveau nici măcar clădiri de nici un fel și biserica erau cei credincioși nu cărămizile. Nu casa era dusă la biserică ci biserica era adusă acasă și casa devenea și era o biserică. O, dacă această lumină ar fii fost urmată! Când poporul a făcut vițelul de aur, Moise a luat cortul lui, l-a întins afară din tabără, ca un simbol că nu este părtaș la păcatul lor, și l-a numit - cortul întâlnirii (Exod 33,7) Dacă azi ar putea Domnul să spună despre casa mea - biserica din casa ta, sau dacă azi eu aș putea spune despre cortul meu – cortul întâlnirii... cât de diferită ar fi lumea în care trăim și biserica în care ne închinăm, cât de grabă s-ar vesti Evanghelia "la orice făptură spre cunoștință" și ar veni Cel făgăduit! Incorporarea a sute sau mii de oameni poate transforma ceea ce se numește biserică într-un lagăr în care oamenii aceia sunt ținuti "fără lucru în piață"- talente și daruri ale Duhului zac nefolosite fiindcă un singur om vorbește mereu, în loc ca toți să vorbească, un om vestește în loc ca toți să vestească. Oamenii devin niște 'anonimi din marea gloată' care, vorba englezului - "pay, stay and obey". Se pierde din vedere o componenta esențială a creștinismului și anume că fiecare om salvat trebuie la rândul lui să devină un salvator. În loc de aceasta oamenii devin mobilier într-o clădire sau piese într-un muzeu. Un prieten care se retrăsese dintr-o biserică numită 'mare' mi-a zis: "frate cât am stat acolo am ruginit și am mucegăit. Au trecut ani de zile în care nu am putut măcar un cuvânt să spun". Avea dreptate și cred că nu a fost posibil, fiindcă dacă într-o biserică de 1000 de persoane s-ar acorda dreptul fiecărui om să vestească lucrarea lui Dumnezeu în viața lui, o singură dată, într-o singură zi de adunare, atunci ți-ar veni rândul cam o dată la 20 de ani. Nici vorbă "dacă unul are o cântare, altul o învățătură, altul o descoperire, altul o vorbă în altă limbă, altul o tălmăcire"(1Cor 14,26) ... nici vorbă să se mai poată așa ceva fiindcă trebuie ca aceștia să slujească "fiecare la rând"(v.27) și rândul îți vine așa cum spuneam o dată la 20 de ani. Dacă biserica e mai mare de 1000 atunci rândul tău îți poate veni atunci când tu te odihnești deja în Domnul. Din cauza mulțimii problemelor, oamenii nu mai pot fi îngrijiți spiritual, nu pot fi vizitați, ascultați sau înțeleși fiindcă gloata este atât de mare încât oamenii 'se calcă în picioare unii pe alții'. Cel căzut în păcat nu poate fi tratat și vindecat fiindcă se pierde în mulțime și infectează și pe alții. Puterea ajunge în mâinile câtorva care de obicei se constituie într-o clică conducătoare și care controlează, fără să fie controlați, resursele bisericii. Acestea și multe altele neenumerată aici sunt pericole reale și posibile ale bisericilor numite "mari".

Am însă o veste bună pentru bisericile mari. Există o cale ca ele să fie făcute lucrătoare și să devină de multe ori mai mari decât sunt astăzi până acolo că 'nu mai poate să le numere nimeni'. Să ne ocupăm puțin de cea mai mare biserică din istoria cunoscută a lumii creștine - Yoydo Full Gospel Church din Seul, Coreea, condusă de pastorul Cho. Ei se apropie în prezent de cifra de un milion de membrii. La serviciul divin participă în jur de 800.000 de persoane. Ei au pornit de la un mic grup de oameni care se adunau într-o casă și au ajuns astăzi aici după aproape 60 de ani. În timp ce acest uriaș conglomerat de oameni constituie o biserică uriașă, ei de fapt sunt în jur de 50.000 de biserici! Adunarea este împărțită pe grupe mici de oameni, în general 7-12 persoane cu un conducător și un ajutor care va conduce următoarea grupă care se desprinde din prima de îndată ce aceasta se va mări. Ei se adună în familii și în casele lor și astfel toți sunt hrăniți și îngrijiți spiritual. Acolo nu este un singur pastor ci mii și mii de pastori și fiecare om, când vine la Hristos, este pregătit și învățat cum să aducă și pe alții la El. Puterea nu este în mâna unui om așa cum se întâmplă în multe biserici numite mari ci a fost distribuită până la ultimul om așa încât Dr. Cho a spus că dacă ar muri și nu s-ar face vâlvă, nici nu s-ar cunoaște lipsa lui fiindcă lucrurile sunt în mâinile sfințite ale slujitorilor Domnului. Aici a fost mare înțelepciune și putere a omului acestuia, aici a fost umilința lui - a împărțit lucrarea și conducerea cu poporul după cuvintele lui Moise - "Să de-a Domnul ca tot poporul lui să fie prooroci" (Num.11,29). Dar atunci când un om monopolizează lucrarea Domnului și conduce în stil dictatorial, atunci când refuză să ungă conducători și lucrători, atunci când ocupația lui e să se țină de un scaun cu dinții și când ajunge

să vadă o primejdie în fiecare copil (vezi Irod), Satana jubilează, pastorul e ocupat, gura lui nu poate vorbi cuvintele Domnului fiindcă dinții îi sunt încleștați în scaun, iar adunarea este arestată într-o clădire pompoasă, scufundată în scaune de catifea, uitându-se ca Nebucadnetar de pe acoperișul palatului lui, în timp ce lumea, afară, moare fără Dumnezeu!... De aceea Domnul va tulbura confortul celor adormiți și fermecați și îi va trezi din 'somnul cel de moarte'. Adunarea aceea poate deveni un cult idolesc în care poporul mănâncă și bea, apoi se scoală să joace în jurul vițelului, care chiar și de aur fiind, tot vițel rămâne! (Exod 32,6). Dumnezeu să ne ferească de boala aceasta grea.

"Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești!" (Mat.4,10). Când Mântuitorul a avut o biserică de 5000 de oameni flămânzi a poruncit ca ei să fie împărțiți în cete de câte 50 (Luca 9,14). Oare nu cumva tot El a fost cel care l-a inspirat pe Ietro, socrul lui Moise, să-I dea sfatul de a împărți uriașa adunare în cete de câte 50 sau de câte 10? (Exod 18,14-23)? Ce mare și luminos este exemplul omului care a spus despre Isus - "Un pooroc ca mine". El nu s-a considerat nici prea important nici prea mare ca să ia un sfat care venea de la cineva care nici măcar nu era din Israel. Haideți să cântăm cântarea aceasta a lui Moise și a Mielului: "Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împarate al neamurilor. Cine nu se va teme Doamne și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești Sfânt și toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate". (Apoc 15,3.4)!

Pastor Nicu Butoi – Londra, Anglia
www.londonromaniansda.com